

6. Grupa sanguină.

Am urmărit-o întreaga zi prin ochii celorlalți oameni, abia conștient de ce se afla împrejurul meu.

Nu prin ai lui Mike Newton, pentru că nu îi mai suportam fanteziile de-a dreptul jignitoare, și nici ai lui Jessica Stanley, pentru că resentimentele ei față de Bella mă înfuriau într-un mod periculos pentru fata aceea meschină. Angela Weber era o bună opțiune atunci când ochii ei erau disponibili; era blândă - mintea ei era un loc unde-mi venea ușor să pătrund. Și, uneori, profesorii îmi ofereau cea mai bună viziune.

Eram surprins, privind-o cum străbate șovăitor cursul zilei până la capăt - împiedicându-se de crăpăturile trotuarului, de cărțile rătăcite și, cel mai adesea, în propriile ei picioare - că oamenii pe care îi spionam o considerau pe Bella *stângace*.

Mă gândisem la asta. Era adevărat că adesea îi era dificil să rămână în picioare. Îmi aminteam de felul cum se împiedicase de bancă în acea primă zi, cum alunecase pe gheață înainte de accident, cum căzuse trecând pragul ușii, cu o zi în urma... Cât de ciudat. Nu se înșelau. Chiar *era* stângace.

Fără să știu prea bine de ce mi se părea amuzant, am izbucnit în râs când treceam de la ora de Istorie Americană la cea de Engleză și câțiva oameni mi-au aruncat căutături circumspecte. Cum de nu observasem mai devreme? Poate pentru că, nemișcată, avea un fel de grație în felul în care își ținea capul, în arcuirea gâtului..

În acea clipă, însă, eleganța ei se spulberase. Domnul Varner o văzuse prinzându-și vârful cizmei în mocheta și literalmente căzând pe scaunul ei.

Am râs din nou.

Timpu trecea incredibil de lent cât îmi așteptam ocazia de a vedea cu proprii mei ochi. În sfârșit, clopoțelul sună. Mă îndreptai repede către cantină pentru a-mi ocupa locul. Eram printre primii veniți. Mi-am ales o masă care de obicei era goală și care urma să rămână astfel, cu mine așezat acolo.

Când frații mei intrară și mă văzură stand singur într-un loc nou, nu fură surprinși. Alice probabil că-i avertizase.

Rosalie trecu semeț pe lângă mine fără să-mi arunce vreo privire.

"*Idiotule*".

Rosalie și cu mine nu avusesem niciodată o relație ușoară - o jignisem de prima oară când mă auzise vorbind, și lucrurile merseseră tot mai rău din acel punct - însă părea să fie și mai prost dispusă decât de obicei în acele ultime câteva zile. Am oftat. Rosalie credea că totul se referă la ea.

Jasper schiță un zâmbet când trecu pe lângă mine.

"*Noroc*", gândi el, plin de îndoială.

Emmett își dădu ochii peste cap și își scutură capul.

"*Și-a pierdut mințile, bietul puști*".

Alice era radioasă, dinții sclipindu-i mult prea puternic.

"*Pot vorbi acum cu Bella*"?

- Nu te amesteca, îi șuierai eu.

"*Bine. Fii încăpățânat. E doar o problemă de timp*".

Oftai din nou.

"Nu uita de laboratorul de Biologie de astăzi", îmi reaminti ea.

Încuviințai din cap. Nu, nu uitasem de el.

Cât o așteptam pe Bella să sosească, o urmăream prin ochii unui boboc care mergea în spatele lui Jessica, spre cantină. Aceasta flecărea despre balul care se apropia, însă Bella nu spunea nimic drept răspuns. Nu că Jessica i-ar fi lăsat vreo ocazie să o facă.

În clipa când Bella intră pe ușă, aruncă o ocheadă către masa unde stăteau frații mei. O fixă pentru o clipă, apoi fruntea i se încreți și privirea îi coborî către podea. Nu mă observase în locul în care mă aflam.

Părea atât de... *tristă*. Am simțit dorința puternică de a mă ridica și de a mă duce alături de ea, pentru a o consola cumva, doar că nu știam ce anume ar fi luat ea drept încurajare. Nu aveam idee ce anume o făcea să arate în acel fel. Jessica trâncănea în continuare despre bal. Bella se simțea oare tristă că urma să îl rateze? Greu de crezut...

Dar asta se putea remedia, dacă ar fi dorit.

Își cumpără doar ceva de băut. Era oare bine? Nu avea nevoie de mai multă hrană de atât? Niciodată nu mai dădusem atenție dietei unui om.

Oamenii erau exasperant de fragili! Ei reprezentau un milion de motive de îngrijorare...

- Edward Cullen te privește fix din nou, am auzit-o pe Jessica spunând. ...Mă întreb de ce astăzi sta singur.

Îi eram recunoscător lui Jessica - deși acum era mai mult decât dușmănoasă - pentru că Bella ridică imediat fruntea și ochii ei îi căutară pe ai mei până îi găsiră.

În acea clipă nu mai recunoșteam nicio urmă de tristețe pe chipul ei. Îmi îngăduii să cred că fusese tristă din pricina gândului că plecasem mai devreme de la școală, iar speranța îmi smulse un zâmbet.

I-am făcut semn cu degetul să mi se alătore. Păru atât de surprinsă încât mă incită să o tachinez din nou.

Așa că i-am făcut cu ochiul, iar gura i se deschise de uimire.

- Se referă la *tine*? Întrebă Jessica, cu obrăznicie.

- Poate că are nevoie de ajutor cu teme la Biologie, spuse ea cu o voce joasă și nesigură. ...Ar fi bine să mă duc să văd ce vrea.

Acesta era un nou răspuns afirmativ.

Se împiedică de două ori venind către masa mea, deși nu se afla niciun obstacol în fața ei, doar un linoleum perfect neted. Serios, oare *cum* nu observasem mai devreme? Cred că dădusem mai multă atenție gândurilor ei tăcute... Ce altceva îmi mai scăpase?

"*Fii sincer, fii relaxat*", am repetat litania în sinea mea.

Se opri în spatele scaunului din fața mea, ezitând. Inhalai adânc, pe nas de data aceasta, nu pe gură.

"*Să simți arsura*", gândii eu, însetat.

- De ce nu stai astăzi cu mine? am întrebat-o eu.

Își trase scaunul și se așeză, cu ochii lipiți de mine în tot acest timp. Părea emoționată, însă acceptul ei fizic era un nou "da".

Am așteptat să vorbească.

Dură ceva vreme, însă într-un final spuse: "Asta e altceva".

- Ei bine... ezitai eu. ...Mi-am zis că dacă tot voi arde-n iad, măcar să o fac așa cum se cuvine.

Ce mă făcuse să spun acel lucru? Măcar eram sincer. Și poate că percepușe avertizarea lipsită de subtilitate pe care o sugerau cuvintele mele. Poate ar fi realizat că ar fi trebuit să se ridice și să se îndepărteze cât mai repede cu putință...

Nu se ridică. Mă privi în continuare, așteptând, de parcă mi-aș fi lăsat propoziția neterminată.

- Știi că habar n-am ce vrei să spui, spuse ea când eu nu am continuat.

Ce ușurare. Îi zâmbii.

- Știu.

Mi-era greu să ignor gândurile care strigau la mine din spatele ei - și doream oricum să schimb subiectul.

- Cred că prietenii tăi sunt furioși că te-am furat.

Nu păru preocupată.

- Vor supraviețui.

- Dar e posibil să nu te mai dau înapoi. Nici nu știam în acea clipă dacă mai încercam să fiu sincer sau dacă doar voiam să o tachinez din nou. Mi-era dificil, în preajma ei, să-mi deslușesc până și propriile gânduri.

Bella înghiți în sec.

Izbucnii în râs văzându-i expresia.

- Pari îngrijorată. De fapt *nu ar fi trebuit* să fie amuzant... Chiar ar fi fost necesar să-și facă griji.

- Nu. Mințea prost, nu o ajuta nici faptul că vocea ei se frânsese. ...De fapt, sunt surprinsă... De ce faci asta?

- Ți-am spus, i-am reamintit eu. ...M-am săturat să încerc să rămân departe de tine. Așa că renunț. Reușii să-mi păstrez zâmbetul cu ceva eforturi. Nu mergea deloc - să încerc să fiu sincer și relaxat în același timp.

- Renunți? repetă ea, zăpăcită.

- Da - renunț să mai încerc să fiu bun. Și, se pare, renunțăm și să încerc să mai fiu degajat. De-acum aveam să fac doar ceea ce-mi doream, fie ce-o fi. Eram suficient de sincer. Fie să-mi vadă egoismul. Fie ca acesta să-i servească, la rândul său, drept avertisment.

- Din nou nu înțeleg.

Eram suficient de egocentric încât să mă bucur.

- Întotdeauna spun prea multe când vorbesc cu tine - aceasta este una dintre probleme.

Una destul de neimportantă, în comparație cu restul.

- Nu-ți face griji, mă asigură ea. Nu înțeleg nimic.

Bine. Atunci avea să rămână.

- Pe asta mă bazez.

- Deci, pe limba noastră, acum suntem prieteni?

Mă gândii pentru o clipă.

- Prieteni... repetai eu. Nu-mi plăcea cum suna. Nu era suficient.

- Sau nu, murmură ea, părând stânjenită.

Credea că nu o plac suficient de mult?

Am zâmbit.

- Cred că putem încerca. Dar te avertizez de pe acum că nu îți sunt un prieten bun.

I-am așteptat răspunsul, sfâșiat - dorindu-mi ca în sfârșit să audă și să înțeleagă, gândindu-mă că aș fi pierit dacă ar fi făcut-o. Ce melodramatic. Ajunsesem să semăn cu un om.

Bătăile inimii ei se întetiră.

- Spui des asta.

- Da, pentru că nu mă ascuți, spusei eu, din nou - cu prea multă pasiune. ...Încă aștept să mă crezi. Dacă ești deșteaptă, mă vei evita.

Dar oare i-aș fi permis să o facă, dacă ar fi încercat?

Își îngustă ochii.

- Cred că ți-ai exprimat clar și opinia despre inteligența mea.

Nu eram prea sigur ce voia să spună, însă am zâmbit în chip de scuze, ghicind că trebuia să o fi jignit neintenționat.

- Deci, spuse ea sincer. ...Câtă vreme nu voi fi... inteligentă, vom încerca să fim prieteni?

- Cam așa ceva.

Își plecă ochii, privind intenționat sticla de limonadă pe care o ținea în mână.

Vechea curiozitate nu-mi dădea pace.

- La ce te gândești? am întrebat eu - era o ușurare să spun în sfârșit acele cuvinte cu voce tare.

Îmi susținu privirea și începu să respire mai repede în timp ce obraji i se îmbujorară. Am inhalat, simțindu-i gustul în aer.

- Încerc să-mi dau seama ce ești tu.

Continuai să zâmbesc, cu trăsăturile încremenite, în timp ce panica mi se contorsiona în trup.

Sigur că se întreba asta. Nu era proastă. Nu puteam să sper că rămăsese oarbă în fața a ceva atât de evident.

- Și ai descoperit? am întrebat-o pe cât de relaxat îmi stătea în puțință.

- Nu prea, recunosc eu.

Râsei înfundat, cuprins dintr-o dată de ușurare.

- Și ce teorii ai?

Nu aveau cum să fie mai rele decât adevărul, indiferent de ce ar fi scornit.

Chipul îi deveni și mai stacojiu, apoi nu mai spuse nimic. Simțeam fierbințeala obrazilor ei în aer.

Am încercat să-mi folosesc tonul cel mai convingător. Dădea rezultate bune cu majoritatea oamenilor.

- Nu vrei să-mi spui? îi zâmbii eu drept încurajare.

Scutură din cap.

- E prea stânjenitor.

Ignoranța era mai rea decât orice altceva. De ce ar fi fost incomode speculațiile sale? Nu suportam să nu știu.

- Este foarte frustrant, să știi.

Nemuțumirea mea aprinse ceva în ea. Ochii îi sclipiră și cuvintele se repeziră să iasă mai iute

decât de obicei.

- Nu, nu-mi pot *imagina* deloc de ce ar fi frustrant - doar pentru că refuză cineva să îți spună ce gândește, chiar dacă tot timpul aruncă mici remarce criptice gândite special să te țină treaz noaptea întrebându-te ce or fi însemnând... De ce ar fi oare frustrant acest lucru?

O privii încruntat, supărat să realizez că avea dreptate. Nu eram drept.

Ea continuă.

- Sau și mai bine, sa zicem că acea persoană a mai și făcut o serie întreagă de lucruri bizare - de la a-ți salva viața într-o zi în circumstanțe imposibile până la a te trata ca pe o paria în următoarea, fără vreo explicație, chiar și după ce-și dăduse cuvântul. Nici acestea nu ar avea cum sa fie motive de frustrare.

Era cel mai lung discurs pe care o auzisem să îl țină și îmi dezvălui o nouă trăsătură pentru lista mea.

- Ești cam temperamentală, nu-i așa?

- Nu-mi plac standardele duble.

Supărarea ei era perfect justificată, desigur.

O privii fix pe Bella, întrebându-mă cum aș fi putut să îndrept ceva față de ea, până când strigătul mut din gândurile lui Mike Newton îmi distrase atenția.

Era atât de mândros că mă făcu să izbucnesc în râs.

- Ce este? mă întrebă ea.

- Prietenul tău pare să creadă că te sâcâi - se gândește dacă să vină sau nu să ne întrerupă disputa. Mi-ar fi plăcut să-l văd încercând. Râsei din nou.

- Nu știi despre cine vorbești, spuse ea cu o voce rece. ...Dar sunt sigură că oricum te înșeli.

Îmi plăcu mult felul în care îl renegă prin propoziția aceea expeditivă.

- Nu mă înșel. Ți-am zis, cei mai mulți oameni sunt ușor de citit.

- Cu excepția mea, desigur.

- Da. Cu excepția ta. - Chiar trebuia să fie excepția de la toate regulile? Nu ar fi fost mai corect - având în vedere toate celelalte lucruri cu care trebuia să mă confrunt în acea clipă - dacă mi s-ar fi dezvăluit măcar o *frântură* din gândurile ei? Ceream oare prea mult? - ...Mă întreb de ce.

O privii în ochi, încercând din nou...

Își feri privirea. Deschise sticla de limonada și luă o gură, cu ochii ațintiți spre masă.

- Nu ți-e foame? o întrebai eu.

- Nu. Privi masa goală dintre noi. ...Ție?

- Nu, nu mi-e foame, spusei eu. Cu siguranță că nu foame simțeam eu atunci.

Privi masa cu buzele strânse. Așteptam.

- Îmi poți face un serviciu? mă întrebă ea, din nou susținându-mi privirea.

Ce-ar fi putut dori de la mine? Mi-ar fi cerut să îi spun adevărul pe care nu îmi era îngăduit să i-l împărtășesc - adevărul pe care nu-mi doream să îl aflu niciodată?

- Depinde de ceea ce vrei.

- Nu e mare lucru, îmi promise ea.

Am așteptat, din nou plin de curiozitate.

- Mă întrebam doar... spuse ea încet, fixând cu privirea limonada, trasând conturul buzei sticlei cu degetul mic. ...Dacă mă poți avertiza data viitoare când te hotărăști să mă ignori pentru binele meu. Doar ca să fiu pregătită.

Voia un avertisment? Însemna că-i părea un lucru rău să fie ignorată de mine... Am zâmbit.

- Pare corect, am fost de acord.

- Mulțumesc, spuse ea, ridicând privirea. Chipul ei trăda ușurarea iar eu doream să râd simțindu-mă la rândul meu destins.

- Atunci îmi faci și mie un favor? am întrebat-o, plin de speranță.

- Unul singur, îmi permise ea.

- Spune-mi *doar una* dintre teoriile tale.

Roși.

- Nu-mi cere asta.

- Nu ai voie, tocmai mi-ai promis un răspuns, am ripostat eu.

- Tu însuți ți-ai încălcat cuvântul dat, replică ea.

Acolo mă prinse.

- Doar o teorie - nu voi râde.

- Ba da, o vei face. Părea încredințată, deși nu-mi puteam imagina ce anume ar fi fost amuzant în privința asta.

Încercăi din nou să o conving. O privii adânc - lucru ușor de făcut cu niște ochi atât de profunzi - și șoptii: "Te rog"?

Clipi și chipul ei se albi.

Nu era chiar reacția scontată.

- Ce? întrebă ea. Părea amețită. Ce se întâmplase cu ea?

Dar încă nu voiam să renunț.

- Te rog, spune-mi măcar o teorie, am rugat-o cu vocea mea blândă, care nu speria, susținându-i privirea.

Spre surprinderea și satisfacția mea, în sfârșit am obținut rezultatul scontat.

- Ai fost mușcat de un păianjen radioactiv?

Benzi desenate? Nu era de mirare că se temuse că aveam să râd.

- Nu e foarte creativ, o dojenii eu, încerc astfel să ascund ușurarea care mă cuprindea.

- Îmi pare rău, asta e tot ce mi-a trecut prin cap, spuse ea, jignită.

Mă simții și mai ușurat. Puteam să o tachinez din nou.

- Nu ești nici pe aproape.

- Nu e niciun păianjen?

- Nu.

- Nici radioactivitate?

- Nimic.

- La naiba, oftă ea.

- Nici kriptonita nu mă deranjează, spusei ei repede - înainte să mă poată întreba despre mușcăături - apoi izbucnii în râs, realizând că ea mă crezuse un supererou.

- Nu ar trebui să râzi, îți amintești?

Îmi strânsei buzele.

- Până la urmă îmi voi da seama, promise ea.

Și când aceasta urma să se întâmpale, avea să fugă.

- Mi-aș dori să nu încerci, am spus eu, fără nicio urmă de ironie.

- Pentru că?...

Îi eram dator să fiu sincer. Totuși am încercat să zâmbesc, să-mi fac cuvintele mai puțin amenințătoare.

- Și dacă nu sunt un supererou? Dacă eu sunt răufăcătorul?

Ochii ei se lărgiră pentru o fracțiune de secundă și buzele i se întredeschiseră. "Oh", spuse ea. Și apoi, după ce încă o clipă se scurse: "Înțeleg".

În sfârșit părea să mă asculte cu adevărat.

- Serios? am întrebat eu, încercând să îmi ascund agonia.

- Ești periculos? ghici ea. Respirația îi deveni mai rapidă și inima ei își înteți bătăile.

Nu îi puteam răspunde. Era oare ultima mea clipă petrecută alături de ea? Urma să fugă? Oare îmi era permis să mărturisesc că o iubesc înainte să plece? Sau aș fi înspăimântat-o și mai mult?

- Dar nu ești rău, șopti ea, scuturând din cap, fără urmă de teamă în ochii ei luminoși. ...Nu, nu cred că ești rău.

- Te înșeli, spusei eu dintr-o răsufare.

Desigur că eram rău. Nu mă bucuram oare, în acel moment, că avea o impresie mai bună despre mine decât meritam? De-aș fi fost bun, aș fi păstrat distanța față de ea.

Mi-am întins mâna pe deasupra mesei, apucând capacul sticlei ei de limonadă. Nu se feri de degetele mele aflate dintr-o dată mult mai aproape. Chiar nu se temea de mine. Nu încă.

Învârtii dopul ca pe un titirez, privind către el, nu la ea. Gândurile mele își arătau colții.

"*Fugi, Bella, fugi*". Nu mă puteam sili să spun cuvintele cu voce tare.

Sări în picioare.

- Vom întârzia, spuse ea, pe când începeam să-mi fac griji că auzise, cumva, avertismentul tacit.

- Nu vin la oră.

- De ce nu?

"*Pentru că nu vreau să teucid*".

- Uneori e sănătos să chiulești de la ore.

Mai precis, era mai sănătos pentru oameni dacă vampirii ar fi chiulit în zilele când se vărsa sânge de om. Domnul Banner lua astăzi grupele sanguine. Alice deja chiulise de la ora de dimineață.

- Eu mă duc, spuse ea. Nu eram surprins. Era responsabilă - întotdeauna făcea ceea ce trebuia.

Spre deosebire de mine.

- Atunci ne vedem mai târziu, am spus eu, încercând din nou să par degajat, privind dopul care se învârtea. "*Și, apropo, te ador, în feluri înspăimântătoare și periculoase*".

Ezită și pentru o clipă am sperat că va rămâne, totuși, cu mine. Însă clopoțelul sună și ea se îndepărtă în grabă.

Am așteptat până ce a dispărut, apoi am pus dopul în buzunar - o amintire a acestei conversații de o imensă importanță - și m-am îndreptat, prin ploaie, către mașina mea.

Am început să ascult CD-ul meu preferat de relaxare - același din prima zi - însă nu reușii să ascult acordurile lui Debussy pentru mult timp. Alte note îmi răsunau în minte, fragmentul unei melodii care îmi plăcuse și care-mi suscitase curiozitatea. Oprii CD-Player-ul pentru a asculta muzica din capul meu, jucându-mă cu fragmentul până când se dezvoltă într-o armonie ceva mai completă. Instinctiv, degetele mele alergeră prin aer deasupra unor clape de pian imaginare.

Noua compoziție începea să prindă formă când atenția îmi fu atrasă de un val de suferință mentală.

Privii către sursa durerii.

"*Va leșina? Ce mă fac?*" intră Mike în panică.

La 90 de metri distanță, Mike Newton întindea trupul fără vlagă al Bellei pe trotuar. Ea se prăbuși fără vreo reacție pe cimentul ud, cu ochii închiși, cu pielea albă precum a unui cadavru.

Aproape smulsei portiera mașinii.

- Bella? am strigat eu.

Pe chipul ei lipsit de culoare nu se întrezări nicio schimbare când i-am strigat numele.

Întregul meu trup deveni mai rece decât gheața.

Eram conștient de surprinderea plină de enervare a lui Mike pe când îi iscodeam mintea. Se gândea doar la furia lui față de mine, așa că nu știam ce era în neregulă cu Bella. Dacă îi făcuse vreun rău, aveam să îl nimicesc.

- Ce s-a întâmplat - e rănită? am întrebat eu, încercând să mă concentrez asupra gândurilor lui. Mă scotea din minți să fiu nevoit să merg cu pași omenești. Nu trebuia să atrag atenția.

Apoi îi putui auzi bătăile inimii și respirația regulată. Când o priveam, ea strânse și mai mult pleoapele. Acest lucru mă mai eliberă puțin din ghearele panicii.

Am văzut un licăr al amintirilor în capul lui Mike, un val de imagini din laboratorul de Biologie. Capul Bellei pe bancă, pielea ei palidă înverzindu-se. Picături roșii pe cartonașele albe...

Grupele sanguine.

Mă oprii pe loc, ținându-mi respirația. Mirosul ei era una, sângele ei curgând era cu totul și cu totul altceva.

- Cred că a leșinat, spuse Mike, îngrijorat și ranchiunos în același timp. Nu știu ce s-a întâmplat, nici măcar n-a apucat să își înțepe degetul.

M-am simțit învăluit de ușurare și am respirat din nou, gustând aerul. Ah, puteam simți scurgerea infimă din înțepătura lui Mike Newton. Odată, aceasta m-ar fi atras.

Am îngenuncheat lângă ea în timp ce Mike îmi dădea târcoale, furios pe intervenția mea.

- Bella. Mă auzi?

- Nu, gemu ea. ...Pleacă.

Destinderea era atât de minunată încât am izbucnit în râs. Se simțea bine.

- O duceam la asistenta medicală, spuse Mike. ...Dar nu a vrut să meargă mai departe.

- O voi duce eu. Te poți întoarce la oră, i-am spus pentru a scăpa de el.

Mike își încleștă dinții.

- Nu. Eu ar trebui să o fac.

Nu aveam de gând să rămân pe loc, certându-mă cu prăpăditul acela.

Înfiorat și îngrozit, pe jumătate recunoscător și pe jumătate mâhnit de necazul care făcea să fie necesar să o ating, am ridicat-o cu blândețe pe Bella de pe trotuar și am ținut-o în brațe, atingându-i doar hainele, păstrând cât mai multă distanță cu puțință între trupurile noastre. În același timp mergeam cu pași mari înainte, grăbindu-mă să o știu în siguranță - cu alte cuvinte, mai departe de mine.

Ochii ei se deschiseră, uimiți.

- Lasă-mă jos, îmi ceru ea cu o voce slabă - din nou stingherită, ghiciei eu din expresia ei. Nu îi plăcea să arate slăbiciune.

Abia auzii strigătul de protest al lui Mile, în spatele nostru.

- Arăți groaznic, spusei eu, zâmbind pentru că nu era nimic în neregulă cu ea în afară de o amețeală și de puțină greață.

- Lasă-mă pe trotuar, spuse ea. Buzele îi erau albe.

- Deci leșini la vederea sângelui? - Situația putea fi mai ironică de atât?

Își închise ochii și strânse buzele.

- Și nici măcar nu era sângele tău, adăugai eu, cu un zâmbet și mai larg.

Ajunsesem la cancelarie. Ușa era întredeschisă, și o lovii cu piciorul.

Doamna Cope sări, speriată.

- Doamne, suspină ea, examinând-o pe fata de o paloare cadaverică din brațele mele.

- A leșinat la ora de Biologie, i-am explicat eu, înainte ca imaginația ei să umble razna.

Doamna Cope se năpusti să deschidă ușa biroului asistentei medicale. Ochii Bellei erau din nou deschiși, urmărind-o. Am simțit surprinderea asistentei în vârstă când o așezam cu grijă pe fată în patul sărăcăcios. Cu brațele eliberate de povara Bellei, am pus între noi întreaga lungime a camerei. Trupul meu era prea incitat, prea dornic, cu mușchii încordați și veninul curgând. Era atât de caldă și de aromată.

- Și-a pierdut doar puțin cunoștința, o liniștii pe doamna Hammond. ...La ora de Biologie se determină gupele sanguine.

Dădu din cap, înțelegând.

- Întotdeauna i se întâmplă cuiva.

Îmi înăbușii râsul. Sigur ca aceea trebuia să fie Bella.

- Stai puțin întinsă, draga mea, spuse doamna Hammond. ...Va trece.

- Știu, spuse Bella.

- Ți se întâmplă des? întrebă asistenta.

- Uneori, recunoscui Bella.

Am încercat să-mi ascund râsul, tușind.

Acest lucru îi atrase atenția asistentei.

- Te poți întoarce acum la oră, spuse ea.

O privii drept în ochi și minții cu perfectă încredere.

- Ar trebui să rămân cu ea.

"Hm. Mă mir... mă rog". Doamna Hammond aprobă din cap.

Pentru ea nu era nicio problemă. De ce trebuia Bella să fie atât de dificilă?

- Îți voi aduce niște gheață pentru frunte, draga mea, spuse asistenta, simțindu-se ușor stânjenită după ce mă privi în ochi - așa cum orice om *ar fi trebuit* să se simtă - și părăsi camera.

- Aveai dreptate, gemu Bella, închizând ochii.

Ce voia să spună? Am tras cea mai proastă concluzie cu putință: îmi acceptase avertismentele.

- De obicei am, am spus eu, încercând să-mi păstrez un ton amuzat al vocii, care acum părea amară. ...Dar de data asta despre ce anume e vorba?

- E sănătos să chiulești, suspină ea.

Ah, din nou ușurare.

Apoi tăcu. Respiră, încet, inspirând și expirând. Buzele ei începeau să capete culoare. Gura ei era ușor disproporționată, cu buza inferioară puțin prea plină față de cea superioară. Mă simțeam ciudat privind-i gura. Mă făcea să-mi doresc să mă apropiu mai mult de ea, ceea ce nu era o idee prea bună.

- Pentru o clipă m-ai speriat, spusei eu - încercând să relansez conversația pentru a-i auzi din nou glasul. ...Mă gândeam că Newton îți târa cadavrul ca să-l îngroape în pădure.

- Ha, ha, spuse ea.

- Sincer - am văzut cadavre cu o culoare mai frumoasă. Chiar era adevărat. ...Eram îngrijorat că va trebui să îți răzbun crima. - Și așa fi făcut-o.

- Bietul Mike, oftă ea. Sigur va fi supărat.

Furia începu să pulseze în mine, însă am ținut-o rapid în frâu. Grija ei cu siguranță izvora din milă. Avea un suflet bun. Asta era tot.

- Nu mă poate suferi, i-am spus eu, înveselit de idee.

- Nu ai de unde ști asta.

- I-am văzut chipul - mi-am dat seama. Probabil era adevărat că citindu-i emoțiile întipărite pe față așa fi obținut suficiente informații încât să trag această concluzie. Tot antrenamentul cu Bella îmi ascuțise talentul de descifra expresia chipurilor umane.

- Cum m-ai văzut? Credeam că tu chiulești. Arăta mai bine - nuanța de verde îi părăsise pielea translucidă.

- Mă aflu în mașină, ascultând un CD.

Tresări, de parcă răspunsul meu foarte obișnuit o surprinsese cumva.

Deschise din nou ochii când doamna Hammond reveni cu o pungă cu gheață.

- Poftim, draga mea, spuse asistenta când o așeză pe fruntea Bellei. ...Arăți mai bine.

- Cred că mă simt mai bine, spuse Bella și se ridică, împingând punga cu gheață deoparte. Desigur. Nu îi plăcea să aibă cineva grijă de ea.

Mâinile ridate ale doamnei Hammond fluturară înspre față, de parcă ar fi avut de gând să o împingă la loc, însă chiar atunci domnișoara Cope deschise ușa biroului și se strecură înăuntru. Odată cu apariția ei se simți și mirosul de sânge proaspăt, ca o adiere.

- Mai avem unul, spuse domnișoara Cope.

Bella sări repede din patul ei de spital, nerăbdătoare să iasă din centrul atenției.

- Poftiți, spuse ea, înapoiindu-i compresa doamnei Hammond. ...Nu am nevoie de ea.

Mike mârâi când îl împinse pe jumătate înăuntru pe Lee Stevens. Sângele încă se scurgea pe mâna ridicată de Lee la cap, prelingându-se pe încheietura sa.

- O, nu. Era semnalul ca eu să plec - și Bella, se părea. ...leși din cameră, Bella.

Mă privi cu ochii plini de uimire.

- Ai încredere în mine - du-te.

Se răsuci și prinse ușa înainte să se închidă, străbătând în goană coridorul care ducea spre birou. Am urmat-o la câțiva centimetri distanță. Părul ei, zburând, îmi atinse mâna...

Se întoarse pentru a mă privi, cu ochii tot mari.

- Chiar m-ai ascultat.- Era ceva nou.

Nasul ei mic se încreți.

- Am simțit mirosul sângelui.

Am privit-o fix, cu surprindere.

- Oamenii nu simt mirosul de sânge.

- Eu îl simt - de asta mi se face rău. Miroase a rugină... și a sare.

Chipul meu încremeni, continuând să o fixez cu privirea.

Era măcar om? *Părea* umană. Era moale la atingere, ca un om. Mirosea ca un om - de fapt, chiar mai bine. Se purta ca un om... oarecum. Dar nu gândea ca un om și nici nu avea reacțiile unuia dintre ei.

Totuși, ce altă variantă mai exista?

- Ce este? întrebă ea.

- Nimic.

Mike Newton ne întrerupse atunci, intrând în încăpere cu gânduri dușmănoase și violente.

- *Tu* arăți mai bine, îi spuse cu bătănie.

Mâna îmi tresări, dorindu-mi să-l învăț cum să se poarte. Trebuia să mă controlez, sau aș fi ajuns să îlucid pe acel băiat nesuferit.

- Ține-ți mâna în buzunar, spuse ea. Pentru o secundă nebunească am crezut că vorbea cu mine.

- Nu mai sângerează, răspunse el, ursuz. ...Te întorci la ore?

- Glumești? Aș face-o doar ca să am de unde să mă întorc.

Cum nu se putea mai bine. Credeam că aveam să ratez o întreagă oră alături de ea, însă mă alesesem, dimpotrivă, cu niște timp în plus. Mă simțeam mai lacom, mai avar, cu fiecare clipă.

- Da, se poate... murmură Mike. ...Și unde te duci în weekend? Pe plajă?

Ah, își făcuseră planuri. Furia mă făcu să îngheț. Dar era o excursie în grup. Văzusem câte ceva în gândurile celorlalți elevi. Nu era vorba doar despre ei doi. Însă eram în continuare furios. M-am sprijinit, nemișcat, de masă, încercând să mă stăpânesc.

- Sigur, am spus că vin, îi promise ea.

Deci îi spusese "da" și lui. Gelozia mă ardea, mai dureroasă decât setea.

Nu, era doar o ieșire în grup, am încercat să mă conving. Își petrecea ziua alături de prieteni. Nimic mai mult.

- Ne întâlnim la magazinul lui tata, la ora zece. "*Și Cullen nu e invitat*".

- Voi fi acolo, spuse ea.

- Atunci ne vedem la ora de sport.

- Pa, răspunse ea.

El plecă, mergând târșăit, către ore, cu gândurile pline de mânie. "Ce vede la ciudatul ăla? Sigur, e bogat. Tipele îl cred drăguț, dar mie nu mi se pare. E prea... prea perfect. Sigur taică-su face experimente de chirurgie plastică. De asta sunt cu toții așa de albi și de frumoși. Nu e natural. Și e cam... înfricoșător. Uneori, când mă privește fix, jur că se gândește să măucidă... Ciudatul...".

Mike nu era complet lipsit de perspicacitate.

- Ora de sport, repetă Bella, încet. Un oftat.

Am privit-o și am văzut că era din nou supărată. Nu eram sigur de ce, dar mi-era limpede nu voia să meargă la ora următoare împreună cu Mike, iar eu eram întrutotul de acord.

M-am dus alături de ea și m-am aplecat mai aproape de fața ei, simțindu-i căldura pielii radiindu-mi pe buze. Nu am cutezat să respir.

- Pot să mă ocup eu de asta, am murmurat. ...Du-te să te întinzi, arătând palidă.

Făcu așa cum îi cerusem, așezându-se într-unul dintre scaunele pliante și sprijinindu-și capul de zid, în timp ce, în spatele meu, domnișoara Cope ieși din cămăruța din spate și se duse la biroul ei. Cu ochii închiși, Bella părea leșinată din nou. Încă nu îi revenise culoarea în obraji.

M-am întors către secretară. "Sa speram că Bella e atentă", am gândit eu, sardonice. Așa ar fi trebuit să reacționeze un om.

- Doamnă Cope? am întrebat eu, folosindu-mi vocea convingătoare din nou.

Genele ei se zbătură iar bătăile inimii i se întetiră. "E prea tânăr, stăpânește-te".

- Da?

Era interesant. Când pulsul lui Shelly Cope se precipită, motivul era că mă găsea atrăgător fizic, nu că ar fi fost înspăimântată. Eram obișnuit cu acea reacție în preajma femeilor umane... însă nu mă gândisem la explicația asta pentru galopul inimii Bellei.

Îmi plăcea destul de mult. Prea mult, de fapt. Zâmbii, iar doamna Cope începu să respire și mai greu.

- Următoarea oră a Bellei este cea de sport, și nu cred că se simte suficient de bine. De fapt, mă gândeam să o duc imediat acasă. Credeți că o puteți învoi de la oră? Am privit-o în ochii săi lipsiți de profunzime, delectându-mă cu ravagiile pe care acest gest le provoca în rândul gândurilor sale. Era oare posibil ca Bella...?

Doamna Cope fu nevoită să înghită în sec înainte să răspundă.

- Vrei să fii și tu învoit, Edward?

- Nu, eu am oră cu domnișoara Goff, nu o va deranja.

Nu îi mai dădeam prea multă atenție. Exploram acea nouă posibilitate.

Hm. Mi-ar fi plăcut să cred că Bella mă găsea la fel atrăgător ca restul oamenilor, însă când avusese ea vreo reacție ca a semenilor săi? Nu ar fi trebuit să-mi fac prea mari speranțe.

- Bine, s-a rezolvat. Însănătoșire grabnică, Bella.

Fata înclină puțin capul - exagerând puțin în rolul său.

- Poți merge, sau vrei să te port din nou în brațe? am întrebat eu, amuzant de prefăcătoria ei transparentă. Știam că își va dori să meargă pe propriile picioare - nu își va dori să dea dovezi de slăbiciune.

- Voi merge singură, spuse ea.

Corect din nou. Începeam să fiu ceva mai priceput.

Se ridică, ezitând o clipă de parcă și-ar fi măsurat echilibrul. I-am ținut ușa și am ieșit sub stropii

căzând din cer.

O privii ridicându-și fața către ploaia mărunță, cu ochii închiși, ghicindu-i-se un zâmbet. "La ce s-o gândi?" Ceva părea la nelalocul său în acest gest, și mi-am dat seama repede de ce poziția aceea mi se părea atât de neobișnuită. Fetele normale nu și-ar fi ridicat astfel chipul către ploaia mocnită; fetele obișnuite de obicei se machiau, chiar și aici, în acest loc atât de umed.

Bella nu purta niciodată machiaj, și nici nu ar fi trebuit să o facă. Industria de cosmetice câștiga miliarde de dolari pe an de la femei care încercau să aibă o piele ca a ei.

- Mulțumesc, spuse ea, zâmbind către mine. ...Merită să te îmbolnăvești ca să chiulești de la ora de Educație Fizică..

Am privit campusul, întrebându-mă cum să rămân mai mult timp alături de ea.

- Cu plăcere, i-am spus.

- Deci mergi? Adică, sâmbăta asta? Părea însuflețită de nădejde.

Ah, speranța ei era o mângâiere. Mă voia pe mine alături de ea, nu pe Mike Newton. Și eu voiam să îi spun "da". Dar trebuia să mă gândesc la multe lucruri. De pildă, la faptul ca sâmbăta următoare avea să fie însorită.

- Unde vă duceți cu toții, mai precis? Am încercat să-mi păstrez un ton nonșalant, de parcă nu ar fi avut prea mare importanță. Dar Mike spusese că *pe plajă*. Nu prea aveam șanse sa evit razele soarelui acolo.

- În La Push, la First Beach.

"La naiba". Atunci era imposibil.

Oricum, Emmett s-ar fi supărat dacă aș fi anulat planurile pe care ni le făcusem.

I-am întors privirea, zâmbind cu prefăcătorie.

- Nu prea cred că am fost invitat.

Oftă, deja resemnată.

- Tocmai te-am invitat eu.

- Hai să nu-l mai solicităm pe bietul Mike săptămâna asta. Nu vrem să cedeze. Mă gândeam să-l fac pe *bietul Mike* să cedeze cu mâna mea, și mă bucuram intens imaginându-mi scena.

- Ei, Mike... spuse ea, expeditivă din nou. I-am zâmbit larg.

Apoi început să se îndepărteze de mine.

Fără să mă gândesc la ce făceam, m-am întins și am prins-o de pelerina de ploaie. Se opri brusc.

- Unde crezi că pleci? Eram aproape furios că mă lăsa singur. Nu petrecusem suficient timp cu ea. Nu putea pleca, nu încă.

- Mă duc acasă, spuse ea, uimită de supărarea mea.

- Nu m-ai auzit promițând că te voi duce acasă în siguranță? Crezi că te voi lăsa să conduci în starea asta? Știam că nu îi va plăcea aluzia la slăbiciunea ei din partea mea. Dar trebuia oricum să mă pregătesc pentru călătoria la Seattle. Să văd dacă îi pot suporta prezența într-un spațiu închis. Acesta era un drum mult mai scurt.

- Ce stare? întrebă ea. ...Și ce fac cu camioneta mea?

- O voi ruga pe Alice să ți-o aducă după terminarea orelor. Am tras-o cu grijă către mașina mea, de vreme ce știam că mersul *înainte* îi punea și așa suficiente probleme.

- Dă-mi drumul! spuse ea, zbatându-se și aproape împiedicându-se. Am întins o mână pentru a o prinde, însă se îndreptă înainte să mai fie nevoie să o fac. Nu ar fi trebuit să-mi caut scuze pentru a o

atinge. Aceasta mă făcu să mă gândesc la reacția doamnei Cope față de mine, însă lasai acel gând deoparte, pentru mai târziu. Erau multe lucruri de analizat.

I-am dat drumul când ne-am aflat lângă mașină și ea se împiedică de portieră. Trebuia să am mai multă grijă, să îi iau în considerația prostul echilibru...

- Ești așa de insistent!

- E deschisă.

M-am urcat pe partea mea și am pornit motorul. Ea se ținea dreaptă, încă în exterior, deși ploaia se întetise și știam că nu îi plăceau frigul și umezeala. Părul ei des era ud flească, apa întunecându-i culoarea, făcându-l să pară negru ca pana corbului.

- Sunt perfect capabilă să conduc până acasă!

Sigur că da - însă eu nu eram în stare să o las să plece.

Am lăsat geamul și m-am întins către ea.

- Urcă, Bella.

Își îngustă ochii și am presupus că se gândea dacă să fugă sau nu.

- Va trebui să te târăsc în mașină, i-am promis eu, bucurându-mă de nefericirea de pe chipul ei, când realizează că vorbeam serios.

Cu bărbia înțepenită în aer, deschise portiera și se urcă în mașină. Din părul ei, picăturile de apă se scurgeau pe pielea banchetei iar cizmele ei scârțâiau atingându-se una de cealaltă.

- E absolut inutil, spuse ea cu răceală. Îmi păru stânjenită sub masca enervării.

Am pornit încălzirea ca să nu se simtă lipsită de confort și am lăsat muzica să se audă în surdină. Apoi am pornit către ieșire, privind-o cu colțul ochiului. Buza ei inferioară ieșea puțin mai mult în relief, semn de încăpățănare. Am privit-o fix, analizând felul în care mă făcea să mă simt... gândindu-mă din nou la reacția secretarei.

Dintr-o dată privi CD-Player-ul și zâmbi, lărgindu-și ochii.

- "Clair de Lune"? întrebă ea.

Îi plăceau clasicii?

- Cunoști compozițiile lui Debussy?

- Nu chiar, spuse ea. Mama ascultă multă muzică clasică în casă - le știu doar pe cele care îmi plac.

- Este și unul dintre preferații mei. Priveam picăturile de ploaie, gândindu-mă la cele spuse. Chiar aveam ceva în comun cu ea. Începusem să cred că eram diferiți din toate punctele de vedere.

Acum părea mai relaxată, privind și ea ploaia fără să o vadă cu adevărat. Am folosit neatenția ei temporară pentru a-mi exersa respirația.

Am inhalat cu grijă, pe nas.

Amețitor.

Am strâns mai tare volanul. Ploaia o făcea să miroasă și mai bine. Nu aș fi crezut că era posibil. În mod stupid, dintr-o dată îmi imaginam ce gust ar fi avut.

Am încercat să înghit ca să domolesc arsura din gât, să mă gândesc la altceva.

- Cum este mama ta? am întrebat eu, pentru a-mi distra atenția.

Bella zâmbi.

- Seamănă cu mine, dar este mai frumoasă.

Mă îndoiam.

- Am moștenit prea multe de la Charlie, continuă ea. Ea este mai prietenoasă decât mine și mai curajoasă.

Și de aceasta mă îndoiam.

- Este iresponsabilă, cam excentrică și este o bucătăreasă foarte imprevizibilă. Este cea mai bună prietenă a mea. Vocea îi deveni melancolică; pe frunte îi apăruă câteva cute.

Din nou, vorbea mai mult ca un părinte decât ca un copil.

Am oprit în fața casei sale, întrebându-mă prea târziu dacă ar fi trebuit să știu unde locuia. Nu, nu aș fi trezit suspiciuni într-un oraș atât de mic, când tatăl ei era o figură publică...

- Câți ani ai, Bella? Trebuia să fi fost mai vârstnică decât colegii ei. Poate că începuse școala mai târziu, sau rămăsese în urmă... deși nu părea probabil.

- Am șaptesprezece ani, răspunse ea.

- Nu pari de șaptesprezece ani.

Râse.

- Ce este?

- Mama spune mereu că m-am născut la douăzeci și cinci de ani și că mă îndrept cu fiecare an mai vertiginos către vârsta de mijloc. Râse din nou, apoi oftă. ...Ei bine, cineva trebuie să joace rolul adultului.

Așa se lămurii totul. Puteam înțelege... cum mama iresponsabilă explica maturitatea Bellei. Fusese nevoită să crească de timpuriu, să devină cea responsabilă. De aceea nu îi plăcea să aibă altcineva grijă de ea - simțea că este datoria ei.

- Nici tu nu prea semeni cu un elev de clasa a 11-a, spuse ea, întrerupându-mi reveria.

M-am strâmbat. La cât de puține percepeam în privința ei, ea observa mult prea multe lucruri la mine. Am schimbat subiectul.

- De ce s-a măritat mama ta cu Phil?

Ezită o clipă înainte să răspundă.

- Mama mea... e foarte copilăroasă pentru vârsta ei. Cred că Phil o face să se simtă și mai tânără de atât. În orice caz, e nebună după el. Își clătină capul cu înțelegere.

- Ești de acord cu asta? m-am mirat eu.

- Contează? mă întrebă. ...Vreau să fie fericită... iar ea îl dorește pe el.

Altruismul comentariului ei m-ar fi șocat, doar că se potrivea prea bine cu ceea ce aflasem despre caracterul ei.

- Ești foarte generoasă. Mă întreb...

- Ce?

- Crezi că și ea ți-ar arăta aceeași înțelegere? Indiferent de cel pe care l-ai alege?

Era o întrebare prostească și nu am reușit să păstrez un ton relaxat când am rostit-o. Ce prostie din partea mea să mă gândesc măcar că m-ar accepta *pe mine* cineva ca partener al fiicei sale. Ce prostie să mă gândesc că Bella m-ar alege pe mine.

- A... așa cred, se bâlbâi ea, având o reacție nedeslușită la privirea mea intensă. Teamă... sau atracție?

- Dar este, totuși, un părinte. Este puțin diferit, încheie ea.

Am zâmbit strâmb.

- Atunci nu ar trebui să fie vorba de cineva prea înfricoșător.

Îmi zâmbi larg.

- Ce înțelegi prin "înfricoșător"? Piercing-uri faciale multiple și tatuaje pe tot trupul?

- Presupun că e o descriere posibilă. - Una foarte neamenințătoare, după capul meu.

- Și care e definiția ta?

Întotdeauna puneam întrebările nepotrivite. Sau poate tocmai pe cele potrivite. Oricum, cele la care nu voiam să răspund.

- Crezi că eu aș putea fi înspăimântător? am întrebat-o, încercând să zâmbesc.

Se gândi bine înainte să îmi răspundă, pe un ton serios.

- Hm... Cred că ai putea fi dacă ai dori.

Și eu eram serios.

- Acum te temi de mine?

Îmi răspunse imediat, de data aceasta fără să-și cântărească răspunsul.

- Nu.

Am zâmbit ceva mai ușurat. Nu credeam că îmi spune tot adevărul, însă nici nu mințea pe de-a-ntregul. Măcar nu era suficient de speriată încât să-și dorească să plece. Mă întrebam cum s-ar fi simțit dacă i-aș fi spus că poartă acea discuție cu un vampir. În sinea mea, simții strânsoarea fricii, imaginându-mi reacția ei.

- Acum îmi vei povesti și tu despre familia ta? Trebuie să fie o poveste mult mai interesantă decât a mea.

Sau, cel puțin, una mai înfricoșătoare.

- Ce vrei să știi? am întrebat-o, precaut.

- Soții Cullen te-au adoptat?

- Da.

Ea ezită, apoi vorbește, cu o voce timidă.

- Ce-au pățit părinții tăi?

Nu era atât de dificil; nici nu eram nevoit să o mint.

- Au murit cu mult timp în urmă.

- Îmi pare rău, murmură ea, evident îngrijorată că m-ar fi rănit.

Ea își făcea griji pentru mine.

- Nu mi-i amintesc prea bine, am liniștit-o eu. ...Carlisle și Esme îmi sunt părinții adevărați de foarte mult timp.

- Și tu îi iubești, deduse ea.

Am zâmbit.

- Da. Nu mi-aș putea imagina doi oameni mai buni.

- Ești foarte norocos.

- Știu asta. În acea unică privință, aceea a părinților mei, nu-mi puteam tăgădui norocul.

- Iar frații și surorile tale?

Dacă aș fi lăsat-o să ceară prea multe detalii, aș fi fost nevoit să mint. Am aruncat o privire la ceas, întristat că timpul meu alături de ea se scursese.

- Fratele și sora mea, cât și Jasper și Rosalie, se vor supăra dacă trebuie să mă aștepte în ploaie.

- Îmi cer scuze, cred că trebuie să pleci.

Nu se clinti. Nici ea nu-și dorea ca timpul petrecut împreună să se fi sfârșit. Aceasta îmi făcu foarte multă plăcere.

- Si tu probabil îți dorești camioneta înapoi înainte să se întoarcă acasă șeriful Swan, ca să nu fii nevoită să-i povestești despre incidentul de la Biologie. Am zâmbit, amintindu-mi cât de stânjenită se simțise în brațele mele.

- Sunt sigură că a auzit deja. În Forks nu se pot păstra secrete. Rosti numele orașului cu o aversiune vădită.

Izbucnii în ras auzindu-i cuvintele. Nu existau secrete, într-adevăr.

- Distracție plăcută pe plajă. Am privit ploaia torențială, știind că nu avea să mai țină mult și dorindu-mi mai abitir ca niciodată să nu se oprească. ...E o vreme minunată. Duminică sigur avea să fie. Urma să-i placă.

- Nu te voi vedea mâine?

Grija din tonul ei mă încântă.

- Nu. Emmett și cu mine ne începem weekendul mai devreme. Mă simțeam furios pe mine însumi pentru că îmi făcusem planuri. Le puteam anula... însă în acea clipă nicio vânătoare nu era de prisos iar familia mea își făcea suficiente griji din pricina purtării mele și fără să le arăt măsura obsesiei mele pentru ea.

- Ce veți face? întrebă ea, fără să pară prea fericită de destăinuirea mea.

Bine.

- Vom pleca în drumeție în zona Goat Rocks Wilderness, la sud de Rainier. Emmett aștepta cu nerăbdare sezonul de vânat urși.

- Atunci, distracție plăcută, spuse ea cu inima îndoită. Lipsa ei de entuziasm mă bucură din nou.

Privind-o, eram la un pas de agonie la gândul de a-mi lua până și un rămas-bun temporar. Era atât de plâpândă și de vulnerabilă. Părea o nesăbuiță să o pierd din priviri, acolo unde i se putea întâmpla orice. Și totuși, cele mai rele lucruri pe care le-ar fi putut păți ar fi avut ca pricină faptul că mă aflam în preajma ei.

- Vrei să faci ceva pentru mine în acest weekend? am întrebat-o eu, serios.

Dădu din cap, cu ochii larg deschiși și tulburată de pasiunea din vocea mea.

Fii mai relaxat.

- Nu te supăra pe mine, dar pari să fii unul dintre acei oameni care atrag accidentele ca un magnet. Așa că... încearcă să nu cazi în ocean și să nu te lași călcată de mașină, bine?

I-am zâmbit cu tristețe, sperând că nu putea ghici mâhnirea din ochii mei. Cât de mult îmi doream să nu-i fi fost mai bine departe de mine, indiferent de ce pericol ar fi pândit-o...

„Fugi, Bella, fugi. Te iubesc prea mult pentru binele oricăruia dintre noi.”

Se simți jignită de ironia mea. Mă privi încruntată.

- Voi vedea ce pot face, izbucni ea, ieșind în ploaie și trântind portiera cât de tare putu în urma sa.

Ca o pisicuță furioasă care se credea tigrul.

Am cuprins cu palma cheia pe care o luasem din buzunarul jachetei sale și am zâmbit, îndepărtându-mă.